

“Μητροπολίτης Σεβαστιανός, ένας φωτεινός Ιεράρχης”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου](#)

Το Δεκέμβριο του 1994, στις 12 του μηνός, κοιμήθη ο μακαριστός Μητροπολίτης Δρυινουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κυρός Σεβαστιανός και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου με αφορμή την εορτή του την Παρασκευή 18 Δεκεμβρίου έγραψε το άρθρο που ακολουθεί με τίτλο “Μητροπολίτης Σεβαστιανός ένας φωτεινός Ιεράρχης”.

Διαβάστε το άρθρο του Σεβασμιωτάτου:

Ὁ αείμνηστος Σεβαστιανός κατά τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Κοσμά Κονίτσης. Δίπλα του ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης νῦν Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱερόθεος.

Χθές, 18 Δεκεμβρίου, ἐόρταζε ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης Σεβαστιανός, ὁ ὁποῖος κοιμήθηκε στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1994, πρὶν 26 χρόνια. Καί στήν μνήμη αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου Μητροπολίτου θά ἤθελα νά παραθέσω μερικές ἀπό τίς ἀναμνήσεις μου ἀπό τόν μεγάλο αὐτόν Μητροπολίτη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπό παλαιότερη ὁμιλία μου.

1. Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων

Οἱ ἐνθυμίσεις πού ἔχουμε ἀπό τήν παιδική μας ἡλικία, ἀρνητικές καί θετικές, παίζουν σημαντικό ρόλο στήν ζωή μας, γενικά στήν ὅλη μετέπειτα ἐξέλιξή μας. Αὐτές καθορίζουν τόν τρόπο σκέψεώς μας, αὐτά τὰ βιώματα μᾶς ἐμπνέουν καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μας. Τά πρότυπα τὰ ὁποῖα βρίσκονται μπροστά μας μᾶς ἐπηρεάζουν σημαντικά καί μᾶς ἐμπνέουν.

Ἐνα τέτοιο πρόσωπο τῶν παιδικῶν, νεανικῶν καί φοιτητικῶν μου χρόνων εἶναι ὁ π. Σεβαστιανός. Τόν θυμᾶμαι ὅταν ἦλθε ὡς διάκονος στά Ἰωάννινα, τήν γένετειρά μου, τόν θυμᾶμαι ἔντονα κατά τήν χειροτονία του σέ Πρεσβύτερο στόν Μητροπολιτικό Ναό τῶν Ἰωαννίνων ἀπό τόν Μητροπολίτη Ἰωαννίνων κυρό Δημήτριο, καί ἔκτοτε τόν ἔβλεπα στούς ἄμβωνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν νά ὁμιλῇ, ἀλλά καί στίς ἐξομολογήσεις νά μᾶς συμβουλεύη διακριτικά καί κατάλ-ληλα.

Ήταν ύψηλός στό ανάστημα, λεπτός στό σῶμα, ιεροπρεπής καί σοβαρός στήν συμπεριφορά του, νουνεχής καί γλυκύτατος. Κατά τίς ιερές ἀκολουθίες, κυρίως κατά τήν θεία Λειτουργία, ἐνέπνεε ὅλους τούς παρευρισκομένους, καί σέ αὐτό τόν βοηθοῦσε πολύ τό παράστημά του, τά ὠραῖα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, ἡ θαυμάσια φωνή του, τό ἐκπληκτικό ψάλσιμό του, ἡ εὐπρέπειά του, ἡ πνευματικότητά του καί τό ρητορικό χάρισμά του. Ὁ Θεός συγκέν-τρωσε ἐπάνω του τά πιό ἐκπληκτικά χαρίσματα. Ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ὅταν τόν εἶδε γιά πρώτη φορά νά λειτουργῇ εἶπε: «Αὐτός “μαγεύει” τό ἐκκλησίασμα κατά τήν θεία Λειτουργία».

Ἐχω τήν ἐντύπωση ὅτι ὅλην τήν θαυμάσια παρουσία του κατά τήν θεία Λειτουργία, δηλαδή τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο λειτουργοῦσε, τά εἶχε προσλάβει ἀπό τόν Προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμονοίας Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Ταβ-λα-δωράκη, τόν μετέπειτα Μητροπολίτη Ἀργολίδος καί κατόπιν Μητροπολίτης Πειραιῶς, ἀφοῦ ὅταν ὁ π. Χρυσόστομος ὑπηρετοῦσε ὡς Ἐφημέριος στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὁ Σεβα-στιανός ὡς λαϊκός καί φοιτητής Θεολογίας ἦταν νεωκόρος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Φαίνεται ὅτι ἐντυπωσιά-σθηκε ἀπό τήν ιεροπρέπεια τοῦ π. Χρυσόστομου, ἀλλά καί τήν ρητορία του.

Πέρα ἀπό τήν ὅλη ιεροπρέπειά του εἶχε καί προσευχητικό νοῦ, ἐσωτερική κατάνυξη, ἔκφραση τῆς ἀγαπώσης καρδίας του, καί κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἦταν σοβαρός, νουνεχής, προσεκτικός, ἦταν μιά χερουβική προσευχητική ὑπαρξη, πού δέν ἀνεχόταν συζητήσεις καί ἀνάρμοστες συμπεριφορές.

Μαζί μέ τήν ιεροπρέπεια καί τήν κατανυκτικότητά του στήν θεία Λειτουργία ἦταν καί ἓνας ἐκπληκτικός Ἱεροκήρυκας, ἓνα πραγματικό ἀηδόνι τοῦ ἁμβωνος, δυναμικός καί ἐκρηκτικός, ἀλλά συγχρόνως καί πνευματικός. Ἡ καθαρότητα τῆς φωνῆς του, ἡ ὀρθή ἄρθρωση τοῦ λόγου του, τό ρητορικό του χάρισμα, ὁ χειμαρρῶδης λόγος του, τά ρητορικά σχήματα πού χρησιμοποιοῦσε, ἡ καλλιέπεια τῆς γλώσσης πού ἄλλοτε ἦταν ἡ ἀπλή καθαρεύουσα καί ἄλλοτε ὁ λόγιος ἐκκλησιαστικός λόγος, ἀνάλογα μέ τήν περίπτωση, οἱ ἁρμονικές καί πολλές φορές δυνατές κινήσεις τῶν χειρῶν του, τά σπινθηροβόλα, ἔξυπνα καί φλογερά του μάτια, καί πολλά ἄλλα, τόν ἔκαναν νά ἀστράφτη πάνω στόν ἁμβωνα, ὡς ἓνας ἄγγελος πού ἀναγγέλλει τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἢ ὡς Προφήτης πού καλεῖ σέ μετάνοια, καί νά αἰχμαλωτίζει ὅλους τούς ἀκροατές του. Τό κήρυγμά του εἶχε πνευματικό περιεχόμενο καί ὅλα αὐτά καθήλωναν τό ἀκροατήριό.

Ἡ παρουσία του στοῦς Ναούς ἦταν ἀντικείμενο σχολιασμοῦ, ἀκόμη καί στά

καφενεΐα. «Τό εΐπε ό Σεβαστιανός» έλεγαν. Όταν περπατοΐσε στόν δρόμο τόν πρόσεχαν όλοι μέ σεβασμό καί τιμή, καί οί άνθρωποι πού κάθονταν στά καφενεΐα σηκώνονταν καί τόν χαιρετοΐσαν.

Δέν μπορούσε άλλος Ίεροκήρυξ νά σταθΐ στά Ίωάννινα. Όποιος τόν άκουγε λίγο ΐ πολύ δέν μπορούσε έκτοτε νά ικανοποιηθΐ από άλλους Ίεροκήρυκας. Αυτό τό έβλεπα καί στήν ζωή μου. Κατά τά φοιτητικά μου χρόνια στήν Θεσσαλονίκη άκουγα διαφόρους Ίεροκήρυκας, αλλά έγώ, έχοντας ως πρότυπο τόν π. Σεβαστιανό, δέν μπορούσα νά ικανοποιηθΐ από κανέναν.

Ός Πνευματικός Πατέρας εκδήλωνε άλλα γνωρίσματα από εκείνα πού βλέπουμε στόν άμβωνα κατά τήν διάρκεια τοΐ κηρύγ-ματος, ΐτοι συνδΐαζε τήν άρχοντική άγάπη μέ τό φιλότιμο, τήν τρυφερότητα μέ τήν άρρενωπότητα, τό όλιγόλογο μέ τήν ειλικρίνεια, τό ένδιαφέρον του για όλους μέ τόν σεβασμό τΐς έλευθερίας τοΐ καθενός, τήν άριστοκρατικότητα μέ τήν απλότητα. ΐταν ένas Πνευματικός Πατέρας μέ σοβαρότητα γνώμης καί πληθωρική άρρενωπή άγάπη. Όλα αυτά τά χαρίσματα τά εκδήλωνε στήν κατήχηση καί τήν έξομολόγηση, στους περιπάτους πού τόν συνοδεΐαμε καί στίς εκδρομές, στήν έξοχή καί τούς κλειστούς χώρους. ΐταν πάντα χαρούμενος, γελαστός, μέ έναν λόγο ένas πνευματικός ήγέτης.

Χαιρόμουν πού είχα έναν τέτοιο Πνευματικό Πατέρα, γιατί ξεφευγε από τόν στοχαστή καί τόν εύσεβιστή Ίεροκήρυκα, καί έβλεπα μπροστά μου έναν άληθινό άνθρωπο καί έναν ιδανικό Κληρικό. ΐδίως, όταν άργότερα έγινα φοιτητής, συζητοΐσα μαζί του πιο έλεύθερα καί ειλικρινά, εκείνος άκουγε τίς άπόψεις μου καί μέ τήν ισχυρά επιχειρηματολογία του, όταν έπρεπε, τίς άντέκρουε, καί άλλοτε τίς δεχόταν μέ πνεΐμα αυτομεμψίας, γενικά μέ αντιμετώπιζε μέ εύγενικό τρόπο.

Όταν ως μαθητής καί άργότερα ως φοιτητής μέ ρωτοΐσαν οί άλλοι ποιόν έχω Πνευματικό Πατέρα, έγώ έλεγα τό όνομά του μέ καμάρι καί θαυμασμό. Θυμΐμαι ότι έκανα συγκρίσεις μέ άλλους Πνευματικούς Πατέρες πού γνώρισα κατά τήν διάρκεια τΐς φοιτητικής μου ζωΐς καί έβλεπα τό μεγαλειό του, καί γι' αυτό δόξαζα τόν Θεό πού έφερε στήν ζωή μου τόν π. Σεβαστιανό.

Πρέπει νά υπογραμμίσω ότι τίς άπόψεις μου αυτές για τόν π. Σεβαστιανό πού σχημάτισα κατά τήν παιδική, νεανική καί έφηβική μου ήλικία δέν τίς άλλαξα μέχρι τό τέλος τΐς ζωΐς του, πού σημαίνει ότι ΐταν αντικειμενικές καί όχι έξιδανικευμένες. Ό π. Σεβαστιανός ΐταν ένas χαρισματικός Ίεροκήρυκας καί άνθρωπος.

2. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανΐς καί Κονίτσης

Όταν ήμουν τριτοετής φοιτητής τΐς Θεολογικής Σχολΐς Θεσσαλονίκης

πληροφορήθηκα μέ θαυμασμό καί ὑπερβολική χαρά τήν ἀνάδειξη τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατέρα σέ Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης. Ἐκείνη ἡ περίοδος ἦταν ἐξεταστική καί γι' αὐτό δέν μπόρεσα νά παρευρεθῶ στήν χειροτονία του πού ἔγινε στήν Ἀθήνα, ἀλλά παρακολούθησα μέ ἔκδηλη χαρά ἕνα μέρος τῆς χειροτονίας του ἀπό τό ραδιόφωνο.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἱερόθεος μέ τήν ἀδελφή τοῦ μακαριστοῦ Σεβαστιανοῦ, Κλεοπάτρα, στό χωριό τους Καλογριανά Καρδίτσης.

Τήν ἐποχή ἐκείνη δέν ὑπῆρχαν τά σημερινά μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, ἀλλά μπόρεσα νά συγκεντρώσω ὅλα ὅσα εἶχαν γραφῇ στίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιά τήν ἐκλογή του καί τήν χειροτονία του, βρῆκα τίς φωτογραφίες ἀπό τήν χειροτονία του καί χαιρόμουν νά βλέπω τό ἱλαρό, ἀριστοκρατικό καί μεγαλοπρεπές πρόσωπό του.

Ἐνῶ ἦταν στά Ἰωάννινα, ἀφιερωμένος στό ποι-μαντικό του ἔργο, πληροφορήθηκε γιά τήν ἐκλογή του σέ Μητρο-πολίτη, χωρίς νά τό ἀναμένη καί αἰσθάνθηκε βαθύτατη θλίψη, ἦταν δέ ἀποφασισμένος νά μή δεχθῇ τήν ἐκλογή του. Παρακαλοῦσε γιά πολλή ὥρα τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμο μέ δάκρυα στά μάτια, γονατισμένος στά πόδια του νά ἀνακληθῇ αὐτή ἡ

απόφαση, έξεδηλώσε τήν έπιθυμία του νά μήν αποδεχθῇ τήν έκλογή του.

Έπειδή ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν δέχθηκε τήν παράκλησή του, μέ τήν άπειλή ὅτι ἂν δέν δεχθῇ τήν έκλογή του, θά τιμωρηθῇ, ἔγινε ἡ χειροτονία του σέ Ἐπίσκοπο μέσα σέ βαθύτατη θλίψη του καί ὁ χειροτονητήριος λόγος του ἦταν λιτός, σύντομος, δωρικός καί κατ' έξοχήν πατερικός, πού ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο πού δέν εἶχε ποτέ στόν νοῦ του αὐτήν τήν ὥρα, δέν εἶχε σκεφθῇ ποτέ τήν έκλογή του σέ Μητροπολίτη, ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο πού δέν ἤθελε αὐτήν τήν έκκλησιαστική τιμή, ἀλλά τόν εἶλκυε περισσότερο ἡ θέση τοῦ Ἱεροκήρυκα.

Αὐτό τό περιστατικό εἶναι σπάνιο στήν έκκλησιαστική ιστορία, ὄχι μόνον στά νεώτερα χρόνια, ἀλλά καί στά παλαιότερα, ὅσο σπάνιος ἦταν καί ὁ π. Σεβαστιανός, ὡς ἄνθρωπος καί Κληρικός. Ἡ πρακτική εἶναι νά γνωρίζη ὁ ὑποψήφιος γιά τήν έκλογή του καί νά δίνη ἀμέσως τό μικρό μήνυμα ἐνώπιον τῶν ἐκλεκτόρων Ἀρχιερέων καί νά τούς εὐχαριστῇ γιά τήν προτίμησή τους στό πρόσωπό του. Ὁ π. Σεβαστιανός ὄχι μόνον δέν ἔκανε αὐτό, ἀλλά προχώρησε καί πιό πέρα, δηλαδή δέν ἤθελε τήν έκλογή του, καί ἔκλαιγε γι' αὐτήν, καί στήν συνέχεια μετά τήν χειροτονία του ἔπese σέ βαθύτατη θλίψη. Αὐτή ἡ στάση του δέν ἔδειχνε ἔλλειψη σεβασμοῦ στήν Χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀλλά φανέρωνε ὅτι ἦταν κάτι ξαφνικό καί δέν τό εἶχε ποτέ στόν νοῦ του, δέν τό σκεπτόταν, καί δέν τό έπιθυμοῦσε.

Μετά τήν χειροτονία του σέ Μητροπολίτη τόν συνάντησα στά Ἰωάννινα, ὅταν ἦλθε γιά νά γίνη ἡ ἐνθρόνισή του καί νά ἀρχίσῃ τό ποιμαντικό του ἔργο στήν δύσκολη περιοχή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης. Ἐκεῖνο πού μοῦ ἔκανε ιδιαίτερη ἐντύπωση ἦταν ὅτι ὁ ἀγαπητός καί πεφιλημένος μας Ἱερο-κήρυξ, ὁ π. Σεβαστιανός, μετά τήν χειροτονία του σέ Μητροπολίτη, ἔχασε τό παιδικό του πρόσωπο, τήν ἰλαρότητα τοῦ προσώπου του, τό ἑλκυστικό καί ἐκπληκτικό χαμόγελό του, τό χαρούμενο τοῦ χαρα-κτῆρος του καί φαινόταν πολύ λυπημένος. Δέν χάρηκε καθόλου τήν ἀνάδειξή του στόν ἀρχιερατικό βαθμό καί τό ἐκδήλωνε φανερά σέ ὅλους, χωρίς νά τό κάνῃ προσποιητά καί ὑποκριτικά.

Συμμετεῖχα στήν ἐνθρόνισή του στήν ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητρο-πόλεως, τό Δελβινάκι, μέ ἔκδηλη χαρά, γιατί αἰσθανόμουν ὅτι αὐτός ὁ Κληρικός μέ τά ἐκπληκτικά προσόντα πού διέθετε ἦταν γεννημένος γιά νά γίνη Μητροπολίτης. Ὅταν ἀργότερα γνώρισα πολλούς Μητροπολίτες καί ἔκανα συγκρίσεις, κατέληξα στό συμπέρασμα ὅτι στόν π. Σεβαστιανό ἄξιζε μιά μεγάλη Μητρόπολη γιά νά ἐκδηλώσῃ ὅλα τά πολυποίκιλα χαρίσματά του.

Μετά τήν ἀκολουθία τῆς ἐνθρονίσεώς του μέ παρακάλεσε νά μείνω μαζί του τίς πρῶτες ἡμέρες στήν Κόνιτσα καί νά τόν βοηθήσω στά πρῶτα βήματα τῆς

ἐπισκοπικῆς του διακονίας. Μέχρι τότε τόν ἀγαποῦσα πολύ, ἀλλά τόν σεβόμουν ἀπεριόριστα, καί αἰσθανόμουν δέος ἀπέναντί του, τώρα ὅμως γιά μιά ὁλόκληρη ἑβδομάδα παρέμεινα μαζί του στό Ἐπισκοπεῖο στήν Κόνιτσα, μαζί μέ μερικούς ἄλλους, συμμετέχοντας στήν πρωινή καί βραδυνή προσευχή, στό τραπέζι καί ἀκολουθώντας τόν Μητροπολίτη στίς πρῶτες περιοδεῖες του, κάνοντας χρέη ἱεροψάλτη.

Αὐτό γιά μένα ἦταν μιά ὀνειρώδης κατάσταση. Τό ἴδιο αἰσθανόμουν καί κάθε φορά πού κατά τίς διακοπές ὡς φοιτητής πήγαινα στήν Κόνιτσα νά ἐξομολογηθῶ, νά συζητήσω μαζί του, νά εὑρεθῶ στό ἴδιο τράπεζι καί νά ἀκούσω τά σοφά του λόγια. Αἰσθανόμουν μεγάλη τιμή πού εἶχα Πνευματικό Πατέρα ἕναν τέτοιο λαμπρό Ἱεράρχη.

Ὁ π. Σεβαστιανός ἦταν ἕνας ἀληθινός Ἐπίσκοπος πού θυσια-ζόταν στήν ἐπισκοπική του διακονία. Ἰδρυσε Γηροκομεῖο, Οἶκο-τροφεῖα, βοηθοῦσε ποικιλοτρόπως τούς ἀνθρώπους, ἐξομολογοῦσε, περιόδευε καί στά πιό δυσπρόσιτα χωριά γιά νά λειτουργήσῃ, νά ὁμιλήσῃ, νά συζητήσῃ μέ τούς ἀνθρώπους στίς πλατεῖες.

Αὐτός χαιρόταν ὅλη αὐτήν τήν διακονία, ἀλλά ἐγώ αἰσθανόμουν ὅτι δέν τόν χωροῦσε αὐτός ὁ μικρός τόπος, ἔπρεπε νά ἦταν ἄλλοῦ. Δέν ἦταν δυνατόν ἕνας τέτοιος χαριματοῦχος καί ἐκπληκτικός Ἐπίσκοπος νά λειτουργῇ σέ μικρές Ἐκκλησίες, μέ λίγο κόσμο, μέ ἀγράμματους Ἱερεῖς, μέ κακόφωνους ψάλτες, μέ δύσκολες συνθηκες μεταβάσεως καί μεταφορᾶς. Ἀλλά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν αὐτό καί ἐκεῖνος ὑποτασσόταν μέ χαρμολύπη.

3. Ἡ ἀδελφική φιλία τῶν δύο Πνευματικῶν μου Πατέρων

Ἀπήλαυσα τόν π. Σεβαστιανό κατά τήν νεανική μου ἡλικία, τόν παρακολουθοῦσα ὡς Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊ-νου--πόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης, ἀφοῦ πολλές φορές πήγαινα ἐκεῖ, ἀλλά δέν τόν χάρηκα ὡς μέλος τῆς Ἱεραρχίας γιά νά δῶ τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο συμπεριφερόταν κατά τίς Συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἱεραρχίας. Ἐκλέχθηκα Μητροπολίτης ἑξι μῆνες μετά τήν ὀσιακή κοίμησή του, ἄν καί ὁ ἴδιος ἐνδιαφερόταν γιά μένα νά γίνω Μητροπολίτης.

Ὡστόσο, ὅμως, παρακολουθοῦσα τήν παρουσία του στήν Ἱερά Σύνοδο ἐμμέσως μέσα ἀπό τίς διηγήσεις τοῦ μετέπειτα Γέροντά μου Μητροπολίτου Ἐδέσσης ἁγίου Καλλινίκου, μέ τόν ὁποῖο ἦταν στενά συνδεδεμένοι καί εἶχαν κοινές ἀπόψεις γιά τά φλέγοντα ἐκκλησιαστικά θέματα τῆς ἐποχῆς τους.

Ἡ περάτωση τῶν γυμνασιακῶν μου σπουδῶν στό Ἀγρίνιο ἔγινε αἰτία νά γνωρίσω τόν τότε Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. π. Καλλίνικο καί

μετέπειτα Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπό-λεως Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλπωπίας. Μετά τήν ἀποφοίτησή μου ἀπό τήν Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, μέ τήν εὐχή τοῦ π. Σεβα-στιανοῦ, ἀποδέχθηκα τήν πρόσκληση τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης νά πάω στήν Ἑδεσσα τῆς Μακεδονίας, ἀντί στήν Κόνιτσα τῆς Ἡπείρου. Ὁ π. Σεβαστιανός ἐξυμνοῦσε τόν Καλλίνικο, ὁ ὁποῖος ἐκλέχθηκε Μητροπολίτης σχεδόν ἓνα μῆνα μετά ἀπό αὐτόν, γιά τήν ἄσκησή του, τήν εὐφυΐα του, τό ἐκκλησιαστικό του φρόνημα καί τήν ἔντονη πνευματικότητά του.

Ἡ μετάβασή μου στήν Ἑδεσσα ἔγινε ἀφορμή νά γνωρισθοῦν οἱ δύο Μητροπολίτες ἀκόμη περισσότερο, πράγμα πού μέ χαρο-ποιοῦσε πολύ. Ἡ συνεργασία τους στήν Ἱερά Σύνοδο καί ἡ διαρκῆς ἐπικοινωνία τους, τόσο στήν Ἑδεσσα ὅσο καί στήν Κόνιτσα μέ ἱκανοποιοῦσε πολύ. Ἐβλεπα μέ κρυφή χαρά τούς δύο Πνευματικούς μου Πατέρας νά ἔχουν μιά θαυμαστή συνεργασία καί μιά στενή ἐπικοινωνία μεταξύ τους, γιά τήν ὁποία εἶχα συντελέσει κι ἐγώ.

Κατά τήν χειροτονία μου σέ διάκονο ὁ π. Σεβαστιανός ἦλθε στήν Ἑδεσσα, ὁμίλησε θαυμάσια, ἔμενε στό Μητροπολιτικό Οἶκημα, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά τόν διακονήσω, μέ συμβούλευσε κατάλληλα. Ἡ διέλευσή του ἀπό τήν Ἑδεσσα κάθε φορά πού πήγαι-νε στό Ἅγιον Ὅρος ἦταν πηγὴ χαρᾶς καί εὐχαριστήσεως. Ἡ μετάβασή μας -τοῦ Καλλινίκου καί ἐμοῦ- στήν Κόνιτσα γιά νά συμμετάσχουμε στήν πανήγυρη τοῦ ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ ἦταν μιά θαυμάσια εὐκαιρία νά ἀναπτυχθῇ ἀκόμη περισσότερο ἡ φιλία τους. Κι ἐγώ χαιρόμουν, γιατί ἔγινε ἀφορμή νά συνδεθοῦν στενά οἱ δύο αὐτοί ἅγιοι Ἱεράρχες.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης ἅγιος Καλλίνικος χαιρόταν γιατί εἶχε προσωπικό φίλο καί ἀδελφό τόν Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανό. Ὅταν ἐπέστρεφε ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο καί τήν Ἱεραρχία πάντοτε μου διηγεῖτο περιστατικά πού ἔδειχναν τά χαρίσματα τοῦ π. Σεβαστιανοῦ. Μοῦ ἔλεγε ὅτι ὅταν μιλοῦσε ὁ Σεβαστιανός ὅλοι οἱ Ἱεράρχες σιωποῦσαν καί τόν παρακολουθοῦσαν μέ προσοχή. Ὁ λόγος του ἦταν νηφάλιος, εὐγενικός, γλυκὺς, συγκροτημένος, διακριτικός. Ὁ ἅγιος Καλλίνικος καυχόταν γιά τόν ἀδελφικό του φίλο.

Ὡς χαρακτηῖρες ἦταν διαφορετικοί, ἀλλά τούς συνέδεε περισσότερο ἡ ἀγάπη τους γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Ὁ ἅγιος Καλλίνικος ἦταν λεπτοκαμωμένος, θύμιζε ἀσκητὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἦταν λεπτὸς στὰ αἰσθήματά του, ταπεινὸς στήν συμπεριφορά του, διακριτικὸς στὶς κινήσεις του, καί περισσότερο διπλωματικὸς στήν ἀντιμετώπιση διαφορῶν γεγονότων. Ὁ μακαριστὸς Σεβαστιανὸς ἦταν μεγαλο-πρεπὴς στήν συμπεριφορά του, εὐθύς στὸν λόγο του, ἐξέφραζε μέ εἰλικρίνεια τίς ἀπόψεις του, μερικὲς φορές ἦταν λίγο δηκτικὸς, χωρὶς νά εἶναι συγκρουσιακός. Παρά τήν διαφορετικότητα τῆς συμπεριφορᾶς τους, ἐν τούτοις καί οἱ δύο ἀποτελοῦσαν μιά θαυμα-στὴ ἐνότητα, καί εἶχαν μιά σημαντικὴ ἀδελφικὴ

φιλία.

Γέροντας μου από τότε πού ξγίνα Κληρικός ἦταν ὁ ἅγιος Καλλίνικος μέ τόν ὁποῖο ἔμενα στόν ἴδιο χῶρο καί μοῦ ἔδειχνε πληθωρική ἀγάπη συνδυασμένη μέ τήν κατά Χριστόν ἐλευθερία. Ἀλλά καί ὁ πρῶτος Πνευματικός μου Πατέρας, ὁ Σεβαστιανός, μέ συμβούλευε διαρκῶς ἀπαντώντας σέ δικές μου ἐπιστολές. Μερικές φράσεις πού θά παραθέσω εἶναι ἐκφραστικότερες, κυρίως ἐπειδή δείχνουν τήν μεγαλωσύνη τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός:

«Εὐχάς ἐγκαρδίους, νά εὐαρεστήσης τῷ Κυρίῳ καί τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, κηρύττων καί ἐργαζόμενος «μή ὡς ἀνθρωπάρεσκος, ἀλλ’ ὡς δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ», διά νά ἔχης καί πολλούς τούς καρπούς καί ἐδῶ καί κυρίως, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (1971).

«Σοῦ εὐχόμαι ὁλοψύχως νά καλλιεργής ἐν τῇ καρδίᾳ σου τήν προσευχήν, τήν νῆψιν καί τήν βασιλίδα τῶν ἀρετῶν, τήν τα πείνωσιν» (1978).

«Εὐχου ... νά χαρίζῃ ὁ Κύριος καί εἰς ἐμέ τήν ταπείνωσιν, ἥτις ἐλκύει πλουσίως τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν τῆς Παναγίας Τριάδος» (1972).

«Εὐχου καί ὑπέρ ἐμοῦ, διότι τά χρόνια περνοῦν καί ἀκόμη εἶμαι ἀκατάρτιστος!» (1980).

«Ἐάν ὅμως μοῦ δίνης τήν ἄδειαν καί ἐπέτρεπεν τοῦτο καί ὁ ἅγιος Δεσπότης σου, ὡς παλαιός σου Πνευματικός θά ἔλεγα: ἀπόφευγε πρός τό παρόν δημοσιεύσεις· τώρα μελέτα Ἀγ. Γραφήν καί Πατέρας καί ἀργότερα ἔρχεται καί ἡ σειρά τῆς συγγραφῆς. Ἔτσι φρονῶ· διότι «ὁ μισόκαλος», ὅπως ἔλεγε ὁ π. Ἰάκωβος, μᾶς πολεμεῖ! Ζητῶ καί πάλιν συγγνώμην· τόν λόγον ἔχει ὁ νῦν πατήρ σου, εἰς ὃν διαβιβάζεις τήν ἀγάπην μου» (1972).

«Ἀπό καρδίας εὐχόμαι, ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος χαρίζῃ σοι ὑγείαν πολλήν, ζῆλον πύρινον, καρδίαν «καιομένην», ἵνα πάντα ταῦτα τιθέμενα εἰς τήν διάθεσιν τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως, συντελοῦν εἰς τήν δόξαν τοῦ Παναγίου ὀνόματος τοῦ Κυρίου. Ἐνθυμεῖσαι ἰδικά μου πτωχά κηρύγματα, πτωχότατα μάλιστα, εἰς ταπείνωσιν καί ἁγιασμόν; «Τό ἔλεός Σου Κύριε...». Εὐχου ὑπέρ ἐμοῦ καί ὑπέρ ὅλων τῶν Ἐπισκόπων, ἵνα πολιτευθῶμεν κατ’ αὐτάς ἐν φόβῳ Θεοῦ! Τά δέοντα εἰς τόν ἅγ. Δεσπότην» (1973).

«Ἔτη πολλά, ὀσιακά, ταπεινά καί συνετά. “Μέμνησο δέ ὅτι θνητός εἶ”» (1989).

Κάποια στιγμή πέρασα ἀπό τήν συγκλονιστική περίοδο τῆς κοιμήσεως τοῦ Γέροντά μου Μητροπολίτου ἁγίου Καλλινίκου καί ὁ Σεβαστιανός στάθηκε κοντά μου ὡς ὁ

πρῶτος Πνευματικός μου Πατέρας, αλλά και ὡς ἀδελφικός φίλος τοῦ ἁγίου Καλλινίκου καί μέ προστάτευε ἀπό τίς δοκιμασίες τίς ὁποῖες περνοῦσα. Λυπήθηκε πολύ πού ἔχασε τόν ἀδελφικό του φίλο καί μέ παρηγοροῦσε κατάλληλα.

Ύστερα ἀπό μερικά χρόνια πέρασα καί ἀπό τήν δοκιμασία τῆς ἀρρώστιας καί τῆς κοίμησης τοῦ πρώτου Πνευματικοῦ μου Πατέρα, τοῦ π. Σεβαστιανοῦ. Τόν ἐπισκέφθηκα στό Νοσοκομεῖο Ἀθηνῶν ὅπου νοσηλευόταν καί στάθηκα κοντά του μέ ἀπόλυτο σεβασμό, ἀλλά καί μέ ἐν Κυρίῳ καύχηση πού τόν γνώρισα καί τόν εἶχα Πνευματικό μου Πατέρα κατά τά παιδικά, τά νεανικά καί τά φοιτητικά μου χρόνια.

Ἡ κοίμηση καί τῶν δύο Ἱεραρχῶν ἦταν ὁσιακή. Καί οἱ δύο ὑπερέβησαν τόν φόβο τοῦ θανάτου, εἶχαν τήν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι πηγαίνουν στόν Θεό, τήν οὐράνια πατρίδα, διακρίνονταν ἀπό τήν αὐτομεμψία, τήν ἀληθινή ἀσκητική ζωή καί τόν οὐράνιο πόθο. Καί οἱ διαθῆκες τῶν δύο αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν ἦταν ἁγιοπα-τερικές. Καί ἐγώ αἰσθανόμουν μεγάλο βάρος ἀπό αὐτήν τήν πνευματική κληρονομιά καί τόν μεγάλο θησαυρό πού μοῦ χάρισε ὁ Θεός.

4. Ὁ π. Σεβαστιανός ὡς Ὁρθόδοξος πατριώτης

Ἀμέσως ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐπικοπικῆς του διακονίας ὁ π. Σεβαστιανός προοδευτικά ἐξεδήλωνε αὐτό πού πάντοτε εἶχε μέσα του, τήν ἀγάπη του πρός τήν Πατρίδα.

Ὁ π. Σεβαστιανός ἦταν ἔντονα πατριώτης, ἀλλά καί ἀληθινός Χριστιανός. Ἄκουγε γιά τό δράμα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων πού βρίσκονταν στήν Βόρειο Ἡπειρο καί πληγωνόταν ἡ καρδιά του. Δέν μποροῦσε νά ἀντέξῃ αὐτό τό μαρτύριο πού περνοῦσαν «οἱ ἀδελφοί μας», ὅπως ἔλεγε. Ἔχυσε αἷμα γιά τήν ὑπόθεση αὐτή. Περιόδευε ὅλη τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμο γιά νά μιλήσῃ γιά τόν σεβασμό πρός τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν μας Βορειοηπειρωτῶν, γιά τό ἄνοιγμα τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν ἄσκηση μέ ἐλευθερία τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων.

Ἄκουγα γιά τόν ἀγῶνα του, τόν ἔβλεπα νά ὁμιλῇ σέ μεγάλες συγκεντρώσεις φοιτητῶν στήν Ἀθήνα καί σέ ἄλλες πόλεις, ὅπου ἐκδήλωνε τά μεγάλα ρητορικά χαρίσματά του, ὅπως παλαιά ἔκανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου Μακάριος, διάβαζα γιά τήν παρουσία του στόν Ὄργανισμό τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, στό Κογκρέσο τῆς Ἀμερικῆς, τήν Εὐρώπη, γιά νά ὑπερασπίζεται τίς ἐλευθερίες τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἡπείρου καί τόν θαύμαζα ἀκόμη περισσότερο. Ἔβλεπα τούς κινδύνους πού ἐνέδρευαν παντοῦ, ἀφοῦ ἦταν ὁ κατ' ἐξοχήν πολέμιος τοῦ καθεστώτος Χότζα στήν Ἀλβανία, ἀλλά αἰσθανόμουν καί τήν ἀτρόμητη διάθεσή του νά μαρτυρήσῃ ἀκόμη γιά τήν ἀγάπη του αὐτή.

Πατριώτης εἶναι αὐτός πού ἀγαπᾷ τήν Πατρίδα του στήν ὁποία γεννήθηκε, ἡ ὁποία στήν συνέχεια δηλώνει καί τήν γῆ τῶν Πατέρων, τῶν προγόνων του. Ἡ Πατρίδα

για τον μακαριστό Ιεράρχη δεν ήταν απλώς ένας γεωγραφικός χώρος, αλλά ο χώρος στον οποίο έζησαν οι Πατέρες του, και αυτοί δεν είναι οι αρχαίοι φιλόσοφοι, αλλά οι Πατέρες της Εκκλησίας, οι άγιοι Μάρτυρες και οι όσιοι άσκητές.

Έτσι, πατριωτισμός γι' αυτόν ήταν η αγάπη για την Πατρίδα και την Ορθοδοξία, την λεγόμενη Ρωμηοσύνη. Μέσα από αυτήν την θεολογία του πατριωτισμού πρέπει να ερμηνεύσουμε την αγάπη του Σεβαστιανού για την Βόρειο Ήπειρο. Δεν άντεχε να βλέπει τους αδελφούς του Ορθοδόξους Έλληνες να στενάζουν στην σκλαβιά, να μην μπορούν να εκκλησιαστούν, να προσευχηθούν δημοσία, να κοινωνήσουν των Αχράντων Μυστηρίων, να γιορτάζουν τό Πάσχα και τό Χριστούγεννα και όλες τις μεγάλες έορτές.

Υπάρχει διάκριση μεταξύ πατριωτισμού και σωβινισμού. Ο όρος σωβινισμός προήλθε από τον Σωβέν, τον γάλλο ήρωα της γαλλικής θεατρικής σκηνής της δεκαετίας του 1830, και δηλώνει την άκρεια μορφή πατριωτισμού, και την υποτίμηση κάθε άλλου ξένου στοιχείου προς την Πατρίδα του. Ο γνήσιος, όμως, πατριωτισμός σημαίνει την πραγματική αγάπη στην Πατρίδα, χωρίς φανατισμούς χωρίς αποκλεισμούς, χωρίς απορρίψεις άλλων στοιχείων.

Αυτή η αγάπη του Μητροπολίτου Σεβαστιανού για την Πατρίδα του κυριαρχούσε μέσα στην καρδιά του. Ένα βράδυ, στην αρχή ακόμη της επισκοπικής του διακονίας, μέ όδηγησε έξω στο μπαλκόνι της Μητροπόλεως, μου έδειξε τό φώτα του Λεσκοβικίου που είναι στην Άλβανία και μου είπε: «Έκεί βασανίζονται οι αδελφοί μας από την σκλαβιά του καθεστώτος Χότζα». Και στενοχωριόταν βαθειά.

Ο Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανός σέ μία πολύ κρίσιμη περίοδο του άγώνος για «τό Βορειοηπειρωτικό», επισκέφθηκε τό Άγιον Όρος και συνάντησε, μεταξύ των άλλων μοναχών, και τον άγιο Έφραίμ τον Κατουνακιώτη, τον θαυμαστό ήσυχαστή και έρημίτη και συζήτησε μαζί του τό θέμα αυτό. Η συζήτηση αυτή είναι πολύ σημαντική και θά έπρεπε κανείς να την διαβάση προσεκτικά και να έντοπίση πολλά σημεία.

Κατ' αρχάς ό άναγνώστης μπορεί να δη την καθαρότητα της σκέψεως του Ιεράρχου, την αγάπη του για τους αδελφούς του, αλλά και την διάθεση του μαρτυρίου του. Έπειτα, μπορεί να δη την διακριτικότητα του παπα-Έφραίμ, τον σεβασμό του στον Αρχιερέα, αλλά και την αγάπη του προς αυτόν. Αυτή η συζήτηση είναι υπόδειγμα συναντήσεως Ιεράρχου μέ έρημίτη και δείχνει την προσωπικότητα του π. Σεβαστιανού.

Θά αποσπάσω μερικά κομμάτια από τήν έκπληκτική αὐτή συζήτηση πού θυμίζει συζητήσεις ἀγίων Ἐπισκόπων μέ ἀγίους ἐρημίτες.

«π. Ἐφραίμ: Τιμή μας σήμερα ἡ παρουσία σας. Μεγάλη χαρά μᾶς δίνετε. Σᾶς περιμέναμε. Ὁ Σεβαστιανός στό καλύβι μας... Πολύ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Πολύ, σεβασμιώτατε.

...

π. Ἐφραίμ: ... Ἐμεῖς σᾶς βλέπουμε σάν μάρτυρα. Εἶσθε μάρτυρας. Καί ἔχετε συνεχές μαρτύριο, σεβασμιώτατε.

...

Σεβαστιανός: Τώρα, Γέροντα, νά σέ ρωτήσω. Συναντῶ ἀντιδράσεις. Καί ἀπό Χριστιανούς ἀκόμη. “Τό παρακάνει, λένε, “ὁ Σεβαστιανός. Συνέχεια γιά τή Βόρειο Ἥπειρο μιλάει. Ὑπάρχουν κι ἄλλα πνευματικά θέματα. Ἄς σταματήσουμε τώρα”. Ἐσύ, τί λές; Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σου;

π. Ἐ.: Ὅχι, σεβασμιώτατε. Δέν ἔχουν δίκιο. Μήν ἀκοῦτε. Νά σταματήσουμε; Μά δέν σταμάτησαν τά μαρτύρια. Συνεχίζονται. Γι’ αὐτό κι ἐσεῖς συνέχεια νά μιᾶτε καί νά ἀγωνίζεσθε. Κι ἐμεῖς συνέχεια θά προσευχόμαστε. Αὐτό εἶναι τό πνευματικό θέμα. Τά ἄλλα ξεγελοῦν.

Σεβ.: Θέλω, Γέροντα, νά μοῦ πεῖς· βαθιά – βαθιά στήν καρδιά σου ἔτσι νιώθεις γιά μένα καί τόν ἀγώνα πού κάνω; Πῶς ἀκριβῶς αἰσθάνεσαι; Μή μοῦ τό κρύψεις. Πές τό μου.

π. Ἐ.: Πῶς αἰσθάνομαι γιά σᾶς! Αἰσθάνομαι... Νά κάνω τήν κίνηση; Ἔτσι μοῦ ῥχεται... Εἶναι ὅμως κι ἄλλοι μπροστά. Νά μή μᾶς παρεξηγήσουν, σεβασμιώτατε... Καταλαβαίνετε πῶς αἰσθάνομαι! ... (Σηκώθηκε νά τόν ἐναγκαλισθεῖ).

Σεβ.: Μέ ἀνακούφισες πολύ, Γέροντα. Θά συνεχίζω μ’ ὅση δύναμη ἔχω. Ἀφοῦ συμφωνεῖς κι ἐσύ.

...

Σεβ.: Δῶσ’ μου τήν εὐχή σου, Γέροντα. Τήν ἔχω ἀνάγκη.

π. Ἐ.: Τί νά τήν κάνεις τήν εὐχή; Τόσο τή θέλεις;

Σεβ.: Δῶσ’ τη μου. Νά φύγω γεμάτος.

π. Έ.: Αφοῦ ἐπιμένεις. Νά τήν ἔχεις (μέ ἔμφαση). Ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ, σεβασμιώτατε. Κι ἐγώ νά ἔχω τήν εὐχή σας».

Πέρα ἀπό αὐτό ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανός ἀγαποῦσε μιά ἄλλη Πατρίδα, τήν ἀληθινή γενέτειρά του, ἀπό τήν ὁποία προῆλθε ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐα, καί ἐπιθυμοῦσε τήν ἐπαναφορά του στόν Παράδεισο. Τό καλύτερο τραγούδι του πού μᾶς τραγουδοῦσε ἦταν γιά τήν «λαμπροτέρα ἡλίου γῆ», πού εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο τραγουδοῦσε μέ τήν γλυκύτατη καί δυνατή φωνή του.

«Λαμπροτέρα ἡλίου ἡ Γῆ,

ἦν σαφῶς διορῶμεν μακράν,

λευχειμώνων ἀγγέλων μονή,

κοσμουμένη μέ θείαν χαράν.

Ναί ἐκεῖ, ναί ἐκεῖ, θέλομεν ποτέ συναντηθῆ,

ὦ Πατρίς οὐρανία, τρισευδαίμων καί τρισποθητή».

Ἔτσι, ὁ μακαριστός Σεβαστιανός δέν ἦταν ἀπλῶς ἓνας ἀγω-νιστής Ἱεράρχης, ἓνας καλός Κληρικός, ἀλλά ἓνας ἅγιος Ἐπίσκοπος, ἓνας λαμπρός Ἱεράρχης μέσα στό πνευματικό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ποτέ δέν ἔφυγε ἀπό τόν νοῦ μου ἡ μεγάλη προσωπικότητα τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανοῦ. Ὅλα τά αἰσθήματά μου καί τίς ἐντυπώσεις μου ἀπό τήν διαρκῆ ἐπικοινωνία πού εἶχα μαζί του τά ἔχω ἀποτυπώσει σέ ἓνα βιβλίο πού ἔγραψα μέ τίτλο «Παλαιόν ὄφλημα».

5. Γενικές ἐντυπώσεις μου

Τελικά, θά ἤθελα νά τονίσω ἰδιαιτέρως καί συμπερασματικῶς μερικές γενικές ἐντυ-πώσεις μου ἀπό τήν πολυχρόνια συναναστροφή μου μέ αὐτόν τόν πανάξιο Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο γνώριζα ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία μέχρι τήν κοίμησή του.

Ὁ Σεβαστιανός ἦταν ἓνας χαρισματικός ἄνθρωπος καί κληρικός. Στολιζόταν ἀπό ὑπέροχα φυσικά καί ἐπίκτητα χαρίσματα. Τά φυσικά του προσόντα, ὅπως τά ὠραῖα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, ἡ εὐγλωττία του, ἡ ρητορική του δεινότητα, τό παρουσιαστικό του, ἡ εὐφυΐα του, ἡ εὐστροφία του, ἡ ὁλοκληρωμένη διατύπωση τοῦ λόγου του, τό χαρίεν τοῦ προσώπου του καί τοῦ λόγου του, τό πηγαῖο χιοῦμορ του, καί τό ἀγαπητικό πείραγμά του, ἦταν πλούσια ἐπάνω του καί τόν ἔκαναν

έκπληκτικό καί ως άνθρωπο.

Ήταν ἄριστος ως λειτουργός καί ὁμιλητής. Ἡ παρουσία του κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἦταν έκπληκτική, προ-ξενοῦσε ἐνθουσιασμό, ἐξέπεμπε μιά ἀντανάκλαση τοῦ Παραδείσου, ἦταν πραγματικά ἕνας ἄγγελος ἐπί τῆς γῆς.

Ὁ Σεβαστιανός, παρά τήν ὀρμητικότητα τοῦ χαρακτήρος του, καί τήν χειμαρρώδη ἔκφραση τοῦ λόγου του, ἦταν ἕνας ἡσυχαστής στήν καρδιά του. Πάντοτε ὅπου πήγαινε μετέφερε τόν «καλόγηρο» μέσα στήν καρδιά του, ζοῦσε ἀπλά καί ταπεινά, προσευχόταν καρδιακά, ἔστω κι ἂν δέν τό ἔλεγε, εἶχε βαθυτάτη αὐτομεμψία, πού εἶναι τό χαρακτηριστικότερο γνώρισμα τῶν ἀσκητῶν.

Ήταν πατριώτης, γιατί ἀγαποῦσε τήν Πατρίδα στήν ὁποία γεννήθηκε καί μεγάλωσε, κυρίως ἀγαποῦσε ὅλη τήν παράδοση πού κληρονόμησε ἀπό τούς προγόνους του καί τούς Πνευματικούς του Πατέρας, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν ὁ ὁσιος Βησσαρίων τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, ἀπό τόν ὁποῖο ἔλαβε τήν συμμαρτυρία νά γίνη κληρικός, ἀλλά καί τούς μετέπειτα Πνευματικούς του Πατέρας, τῆς Ἀδελ-φότητος «Σωτήρ», καί πάνω ἀπό ὅλα ἀγαποῦσε ὁλοκάρδια τήν οὐράνια πατρίδα, τόν οὐρανό, πού τόν σκεπτόταν, γιά τόν ὁποῖο προετοιμαζόταν καί στόν ὁποῖο πορεύθηκε μέ ἀτρόμητο τρόπο καί ἀπίστευτη γενναιότητα.

Δοξάζω τόν Θεό πού γνώρισα τόν μακαριστό Σεβαστιανό, τόν Πνευματικό Πατέρα τῶν παιδικῶν, νεανικῶν καί φοιτητικῶν μου χρόνων, τόν Πνευματικό τῆς καρδιάς μου, ἀλλά καί τόν συμπα-ρασάτη μου σέ ὅλη τήν μετέπειτα ἱερατική μου διακονία. Καυχῶμαι ἐν Κυρίῳ γι' αὐτό καί ζητῶ τήν προσευχή του.

Ὁ Μητροπολίτης Σεβαστιανός ἦταν ἕνας μέγας ἐκκλη-σιαστικός καί ἐθνικός ἡγέτης, μέ ὅλη τήν σημασία τῆς λέξεως, ἀλλά καί μέ ἔντονο πνευματικό βάθος, ἦταν ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος, ἕνα πνευματικό ἀστέρι, ἕνας Κληρικός πού ἀγαποῦσε τήν Ἐκκλησία, τήν Ὁρθοδοξία, καί τήν Πατρίδα του, ἀλλά συγχρόνως ἦταν οὐρανο-πολίτης καί νοσταλγοῦσε τήν οὐράνια πατρίδα. Αὐτός ἦταν ὁ μοναδικός Ἱεράρχης Σεβαστιανός.